

Związek klimatu Polski w drugiej połowie XX w. z procesami skali globalnej i regionalnej

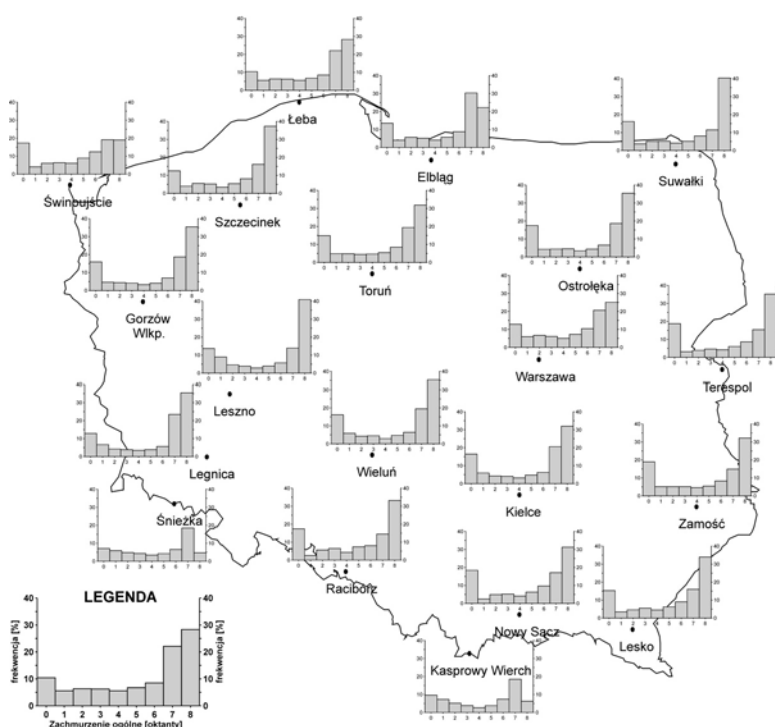
Zachmurzenie w Polsce

Najliczniejsze są chmury, których podstawy rozwijają się do wysokości 1500 m (70% przypadków), spośród nich najczęstsze są chmury o podstawach od 300 do 1000 m. Pas nadmorski cechuje większa częstość występowania chmur o podstawach od 300 do 600 m, rzadziej występują również w tej części Polski chmury tworzące się na wysokości powyżej 2,5 km. Takich chmur najczęściej występuje w rejonie wyżyn.

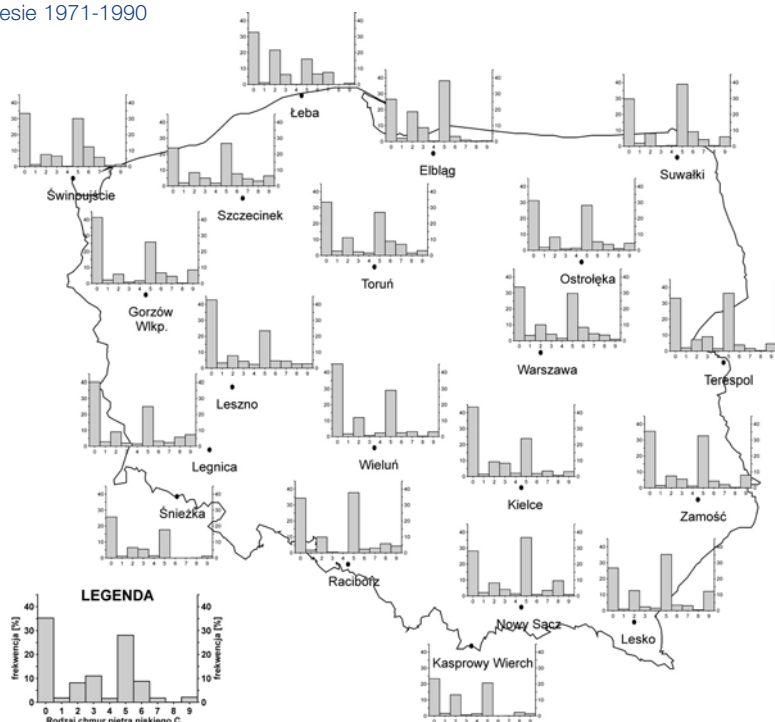
Spośród chmur piętra niskiego najczęściej występują w Polsce chmury Stratocumulus (20-25% przypadków w pasie nadmorskim, 30-35% w rejonach o urozmaiconej rzeźbie). W pasie nadmorskim częściej niż w głębi kraju występują rozbudowane chmury konwekcyjne. W północnej części kraju większa jest także częstość występowania chmur Stratus. W strukturze zachmurzenia piętra średniego dominują chmury Alto cumulus. Alto cumulus w postaci soczewki lub migdała stanowi istotny element zachmurzenia w górach. Częstość chmur warstwowych piętra średniego (Altostratus i Nimbostratus) jest zbliżona na obszarze całego kraju. Najliczniej występującymi w Polsce chmurami piętra wysokiego są chmury Cirrus. Z kolei chmury Cirrostratus wyraźnie są częstsze w Polsce Zachodniej niż we wschodniej części kraju. Najrzadsze są w Polsce chmury Cirrocumulus.

Alto cumulus lenticularis (fot. J.Biszczyk-Jakubowska)

Zróżnicowanie przestrzenne częstości występowania zachmurzenia ogólnego w roku w Polsce w okresie 1971-1990

Zróżnicowanie przestrzenne częstości występowania rodzajów chmur piętra niskiego w roku w Polsce w okresie 1971-1990

Związek klimatu Polski w drugiej połowie XX w. z procesami skali globalnej i regionalnej

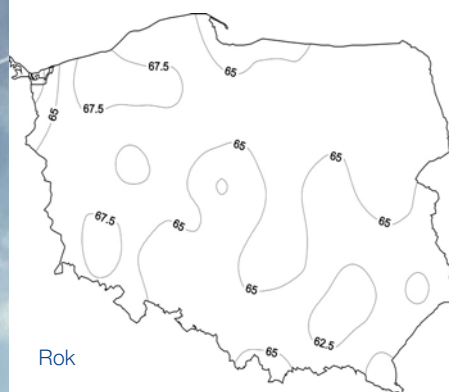
Zachmurzenie w Polsce

Średnie roczne zachmurzenie w Polsce waha się od ok. 5 do 5,5 oktanta, tj. od nieco ponad 60% do 70%. Obszarami o najmniejszym zachmurzeniu są: Polska Północno-Zachodnia (okolice Świnoujścia), rejony środkowej Polski oraz Kotlina Sandomierska i Rostocze. Największym stopniem pokrycia nieba charakteryzują się Pojezierze Pomorskie i Przedgórze Sudeckie. Zachmurzenie w zachodniej części Polski jest większe niż w jej częściach centralnych i wschodnich, pas podwyższonych wartości przebiega południkowo.

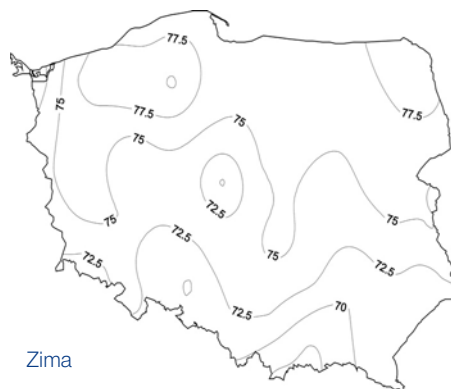
Największe zachmurzenie występuje zimą (blisko 80% na Pojezierzach Pomorskim i Suwalskim oraz Karkonoszach do ok. 70% w Nowym Sączu i Polsce Północno-Zachodniej). Najmniejsze zachmurzenie obserwowane jest latem, na przeważającej części kraju nieznacznie przekracza 60%. Najmniej zachmurzonymi obszarami kraju są okolice Świnoujścia, wybrzeże Zatoki Gdańskiej oraz Kotlina Sandomierska. Najbardziej pogodnym miesiącem jest sierpień. Najczęściej w Polsce (zwłaszcza w pasie pojezierzy) występują przypadki całkowitego i prawie całkowitego pokrycia nieba. Niebo bezchmurne, bądź prawie bezchmurne występuje łącznie w ok. 20% przypadków. Bardzo duży odsetek przypadków nieba niewidocznego charakteryzuje obszary górskie. Największe zachmurzenie przez chmury piętra niskiego jest obserwowane w górach i Polsce Północno-Wschodniej, najmniejsze w Polsce Północno-Zachodniej i na Dolnym Śląsku. Najwięcej dni pogodnych występuje na Rostoczku i w części północno-zachodniej kraju (ponad 40 dni), a najmniej w Karkonoszach (niespełna 25 dni). Lato i wiosna są zdecydowanie bardziej pogodne od pozostałych pór roku, jesienią i zimą najmniej dni pogodnych jest notowanych w północnej części kraju. Średnia roczna liczba dni pochmurnych w Polsce waha się od 110 (okolice Świnoujścia) do 200 (w górach), najmniej dni pochmurnych występuje latem, najwięcej – zimą.

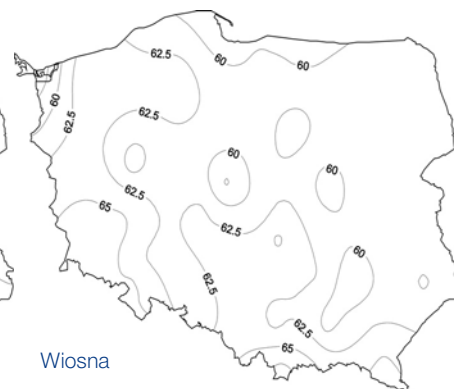
W chmurach (fot. E. Klejnowska)

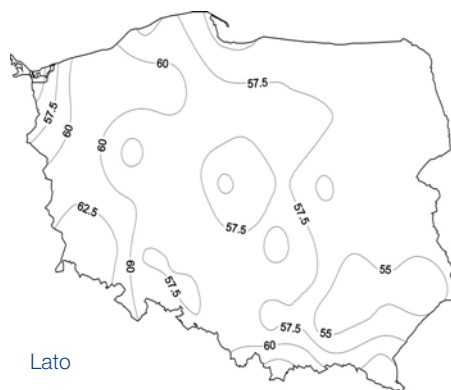
Rok

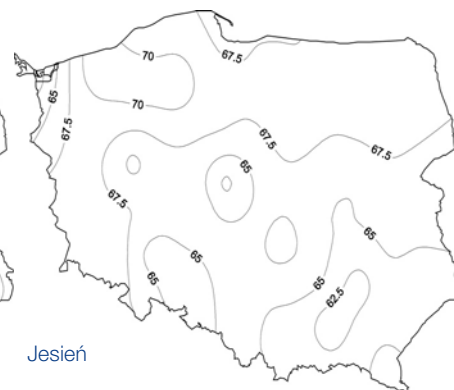
Zima

Wiosna

Lato

Jesień

Zróżnicowanie przestrzenne zachmurzenia ogólnego (%) w roku i sezonach w Polsce w okresie 1971-1990